

Καλλιτεχνική συμμετοχή του 2ου Γυμνασίου Καβάλας στην εικαστική δράση "Το δάσος που λαχτάριζες"

Από τις βασικές προτεραιότητες του 2^{ου} Γυμνασίου Καβάλας αποτελεί η **ευαισθητοποίηση** και η **καλλιέργεια** δεξιοτήτων των μαθητών/τριών σε περιβαλλοντικά θέματα. Στο πλαίσιο αυτό, ομάδα μαθητών/τριών του σχολείου μας, συμμετείχε στην εικαστική δράση **«το δάσος που λαχτάριζες»** που διοργάνωσε ο Σύνδεσμος Φίλων Γραμμάτων και Τεχνών Καβάλας, σε συνεργασία με τη Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Καβάλας, την Ένωση Λειτουργών Μέσης Εκπαίδευσης Καβάλας και την Διεύθυνση Δασών Καβάλας.

Ο τίτλος της δράσης βασίζεται στο ποίημα του Μιλτιάδη Μαλακάση **«Το δάσος»**

Οι μαθητές/τριες παροτρυνόμενοι από την εκπαιδευτικό των Καλλιτεχνικών κ. Κουκμά Ευθυμία ΠΕ08 και τον διευθυντή Σκούρτα Αβραάμ ΠΕ11 αποτύπωσαν με την δική τους οπτική και δημιουργική έμπνευση το δάσος που λαχταρούν και ονειρεύονται.

Η έκθεση φιλοξενήθηκε στην Μεγάλη Λέσχη Καβάλας και εγκαινιάστηκε την Τρίτη 21 Μαρτίου, παγκόσμια ημέρα δασών.

Ο ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΦΙΛΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ & ΤΕΧΝΩΝ ΚΑΒΑΛΑΣ
σε συνεργασία με την
Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Καβάλας
Ένωση Λειτουργών Μέσης Εκπαίδευσης Καβάλας
Διεύθυνση Δασών Καβάλας

διοργανώνουν στο πλαίσιο της Εικαστικής δράσης

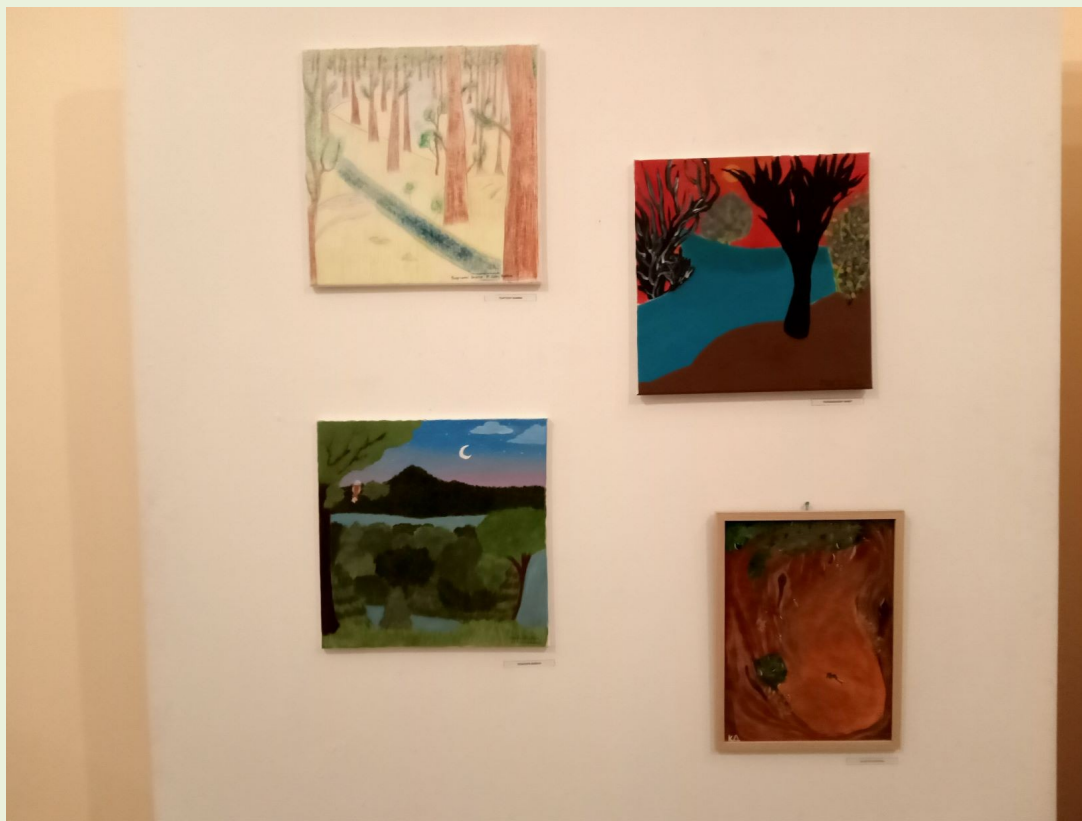
Το δάσος που λαχτάριζες
έκθεση έργων τέχνης των μαθητών των Γυμνασίων
και των Λυκείων του Νομού Καβάλας

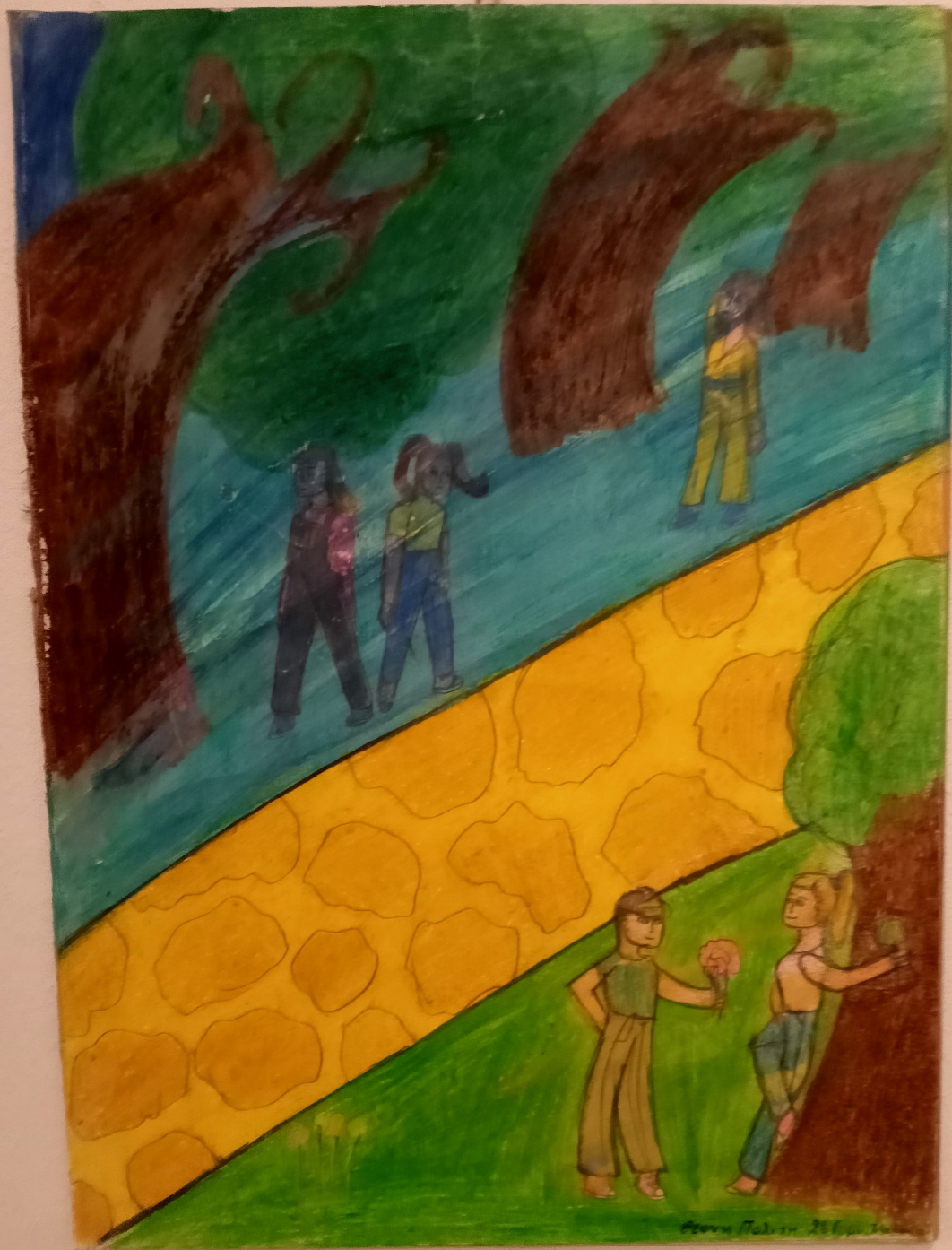
Εγκαινία Τρίτη 21/3 στις 7.30 μμ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΔΑΣΩΝ

Μεγάλη Λέσχη Καβάλας

21 - 26 ΜΑΡΤΙΟΥ
10:00-13:00 &
6:00-9:00 μμ

Ακολουθούν τα **έργα** των μαθητών/τριών και το **ποίημα** του λυρικού ποιητή Μαλακάση Μιλτιάδη (1869-1943)

ΠΟΛΙΤΗΣ ΒΕΟΝΗ

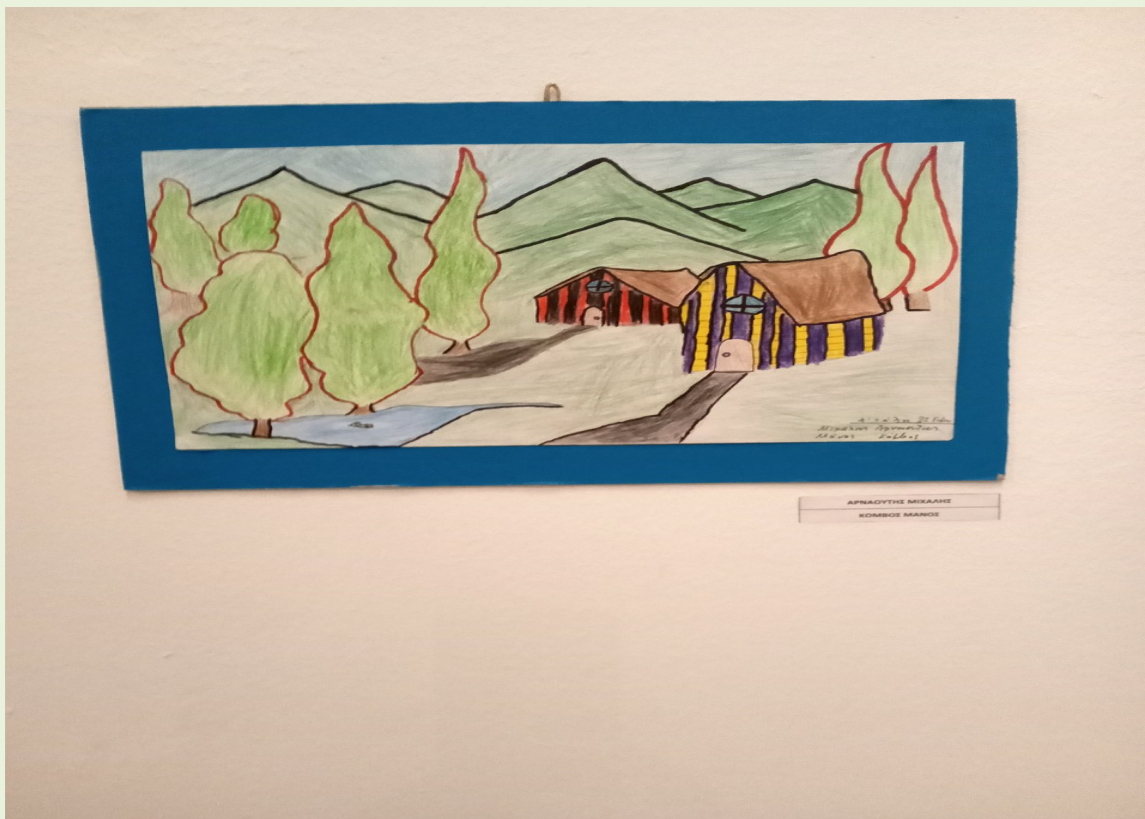
ΛΥΚΟΠΟΥΛΟΥ ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ

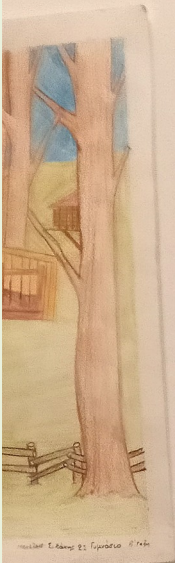

Νικολέττα Λυκοπούλου 2^η Γενική Καβάλας 2017

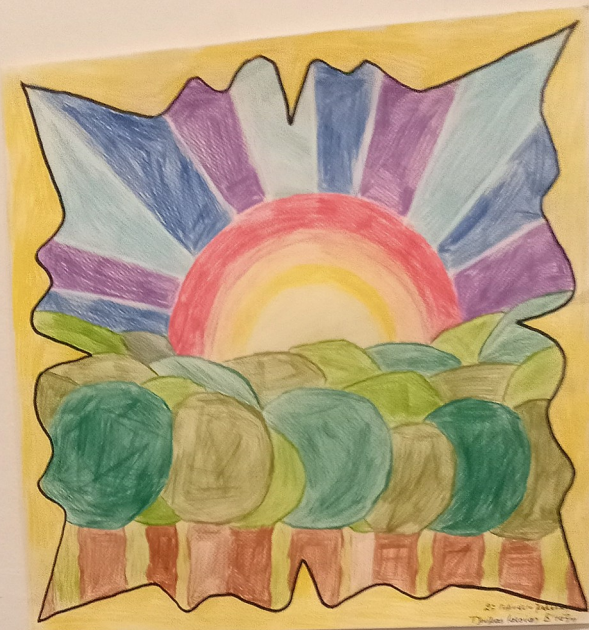

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΕΙΡΗΝΗ

DRAGAN MENCARIC

TEODORAC JACONAZ

ADRIAN VILAS

Το δάσος

Το δάσος που λαχτάριζες
ώσπου να το περάσεις,
τώρα να το ξεχάσεις
διαβάτη αποσπερνέ.

Μια αυγινή, το κούρσεψαν
ανίδρωτοι λοτόμοι,
κι εκεί είναι τώρα δρόμοι
διαβάτη αποσπερνέ.

Το τρίσβαθο αναστέναγμα
που άγγιζε την καρδιά σου
κι έσπασε τα γόνατά σου
δε θα τ' ακούσεις πια,

το πήρανε στα διάπλατα
περίτρομα φτερά τους
και το 'καμαν λαλιά τους
τα νύχτια τα πουλιά.

Και κάτι που βραχνόκραζε
με μια φωνή ανθρώπου,
στο ημέρωμα του τόπου
βουβάθηκε κι αυτό.

Το σιγαλό τραγούδισμα
που σ' έσερνε διαβάτη
σε μαγικό παλάτι
δίχως ελπίδα αυγής,

το πήρανε -για κοίταξε-
στερνή ανατριχίλα
τα πεθαμένα φύλλα
που απόμειναν στη γης.

Κι η άρπα με τον ήχο της
που σε γλυκομεθούσε
μα κρύφια σου χτυπούσε
θανάτου μουσική,

χάθηκε με την άγγιχτη
που την κρατούσε κόρη,
στα πέλαγα, στα όρη,
να μην ξανακουστεί.

Το δάσος που λαχτάριζες
ώσπου να το περάσεις,
τώρα να το ξεχάσεις
διαβάτη αποσπερνέ,

γεννήκαν νεκροκρέβατα
τ' άγρια δεντρά του τώρα
και θα τα βρεις στη χώρα
διαβάτη αποσπερνέ.

Μιλτιάδης Μαλακάσης